

מסורת הש"ס

שלשה מינין פרק ששי נזיר

מזג.

עין משפט
נר מצוה

א מ״י פ״א מהל' טומאת
 מת הל' יא:]
ב ג מ״י פ״ה מהל'
 זכרות הלכה יח ופ"ג
 מהל' אבל הל' ו:
ד מ״י פט"ז מהל'
 טומאת אורכלין הלכה
 ט:
ה מ״י פ״א מהל'
 טומאת המת הל' טו
 [טוש"ע י"ד סי' שע]:
ו טוש"ע סס:

הגהות התוספות

1. גדלי' וכו' עיל סול'.
2. ז"ל.
3. ואחרי כ" לא.
4. מיב' כ"י.
5. נמקח, וז"ל כ' אש שבוא.
6. ז"ל ותפסו.
7. אלו כ"י מאן דמלי.
8. עבד כ' שבוא נמקח.
9. וז"ל פסח פסח בינו.
10. גדלי' אשכנז חומטין כ'.
11. גמ' כ"י ב"ר ב"ר ב"ר.
12. ז"ל מבת משמע דר' אקור ליינע כ"י הקדשות.
13. קלריוזי חזק' חומר.
14. ונמא כ"י וז' כ' כ'.
15. ז"ל ממה הא אפילו כ'.
16. ז"ל וז' חסי' וז' ממוי.
17. ר' ומזל נמק'.
18. כאלו תמכו למל' להלול.
19. האר' כ"ל אפילו כ' כ'.
20. וז"ל.
21. ז"ל כ"ר.
22. וז' כ' נמקח.
23. ז"ל פלוגי ר'י.
24. ורענ גוקס.

מוסף רע"י

כגון שנכנס בשירה
תיבה ומגדל. שמפסיק
בינו לבין הטומאה ומור
בעודו בשירה שהוא טהור
ואח"כ בא חברו ופרע את
המעצבה שהוא תחתיו,
שהיתה השירה מעל ראשו
(לעיל יז:).

פי' הרא"ש

[illegible]

בבית נמי ביון דאע"ל ידיה אסתאב. דאהל המת כמליא טומאה דמי ומד שהזכיר ידו בפנים כאילו נגע צמת ואכזה לא קרינן לא יבא וכי עייל כולי האי טמא¹ ומחולל ועומד הוא ואסתרי² לא תמנא חיוב לא יבא עם לא יטמא³ [ידיו]⁴ שהוא מחולל ועומד לא היה לנו⁵ לנדות להחלו למעט מחולל

ועומד הוא אלף לדרשה אחרימי
כדסמך: **אלף** אמר ר"א צירף
ידו לברית. כלומר שהכניסה לבית קודש
לגוף משום טומאה איכל משום ציאה
ליכל דמחולל ועומד: **צירף** גופו.
כלומר היו ידיו לרפות וטטפו⁴ לגופו
ולא הכניסו מחילת טומאה וציאה
בזהי דדי קאתיין ואומר ר"ס אף
ע"ג דדי המנוגע אמר בפר' השומע
(סולין דף ג:) ידיו טמאות דרבנן אף
כי מזורע מטמא בזהל מ"מ אינו כ"כ
כמו (ס' מילי⁵) טומאה שכמו כן בבית
המנוגע הכנס שם טמא אפילו לא
נגע ואפ"ה נשנית במשניות דאם יש
מחילה כל שהוא⁶ למזורע לא יטמאנו
ואילו בטומאה מת אף פותח טפס
מביא הטומאה: **הא** א"ל ש"א
עי"א ויחשבו ברישא. ונחת ליה טומאה:
אלף אמר רבא הכניס ידיו משום
טומאה איכל. פירוש משום לחוטמו
עי"ל ברישא: **הכנים** גופו טומאה
וביאה בחדרי חדרים קאתיין. כלומר
שהיה כופה ראשו חוץ לבית כמו הלכוף
כאגמון ראשו (רש"י נח): **והא** **לא**
אפשר ד"א עי"א אצבעא דבריעיה
תחלה. ולא מני לאוקמי בצבולו לבית
הואחורנית דלא שמיא ציאה כדאמר
בפרק ב' דשבוות (דף ז:) ובפ"ק
דסולין (דף י:) ולכולהו מני למיפרק
הא לא אפשר דלא עי"ל מיעוטא
ברישא ומטמא ליה נטרס יכנס
(דכרנו: **בגון** שנכנס בשירה תיבה
ומגדל ובא אחר ופרע עליו המעזיבה
דטומאה וביאה בחדרי חדרים קא אתיא.
ו"ל" ד[דוא] מסעי להכסי המעזיבה
דלא צהמרו בו למלכות אייני:

מִדְּבַר רַב אֲשִׁי אָמַר כְּנוֹן דְּעִייל
[כִּשְׁחָוָה גּוֹסֵם] וְנִפְקַח נִשְׁמַתָּא
אֲדִיתִּיב הֵסֵס לְטוּמָאָה וְזִכָּאָה כְּדֵי
סְדְלֵי חֲסִידֵי יְיָ מִהֲרָא מִשְׁמַע

דכהן אסור ו' ל'יטמא לאחרים אף כשהוא מטומא דבר' לקרוביו⁸
וואף כי מחולל ועומד הוא דאף לפי דברי רבה אם פירש אסור ליטמא
שהרי אחר שיפרש ממנו ו' ילקה על שאר מתים ב' [אם] מאהיל
ועליהן וכן שמעתי מאשלי דרבדי ו' לשון ר"י שהגדיר יושב צדית והוא
ענת מואת מת צדית שהוא שם: **להחלו**. בבבא הדיט כתיב:
עד שעה [שימות]. ולאפוקי מנגיד דלחלו משמע לאחר שנעשה
חלל: רבי אומר צמותס. צמיר כתיב לצמו ולצמו לא יטמא
לחס צמותס: **אמר** רבי יוחנן משמענות [דרשין] אבא ברביהו.
דהאי ממעט מנגיד וגוסס מלהלו והאי מצמותס: **במותם** אין
משמא אבל משמא בנגעס: אפילו' בצחורין אינו מזהר כ"א
בצומותס מת שכתוב על כל נפשות מת לא יבא [גליון. ב' צמ"כ]
קרא להחל מאי להחלו מיתבי האדם אינו משמא עד שתצא
וגמסין [ומתם צפ' האשה (צמות דף קכ): ד"י] מהך צרייתא דמנגיד
"ר"י מלהחלו הא קתני ואינו משמא עד שימות. מכל מקום¹⁰
סמך משום חילול והוי מצי לשנויי דהך ב' ו' צרייתא כו'¹¹:
"ל ומיהו צה"ג גרים אצ"י במקום רבי יוחנן ורבא במקום ר"ל ולפ"י
הלכה כרבי מחזירו [ולא מחזיריו נמלא] יאה כהן מזהר ר"ל גוסס:
והבנו

נקטע

[illegible]

זההדי דכיון דעיל ידיה
מאן דנגע בטומאת המת
יה גופיה: אלא אמר ר"א
חלה: משום טומאה איכא

בבית נמי "כיון דאעיל
כולי האי טמא הוא א
משום טומאה איכא כ
גופו טומאה וביאה ב
אפשר דלא עייל חומ
טומאה אלא אמר ה
טומאה איכא משום
טומאה וביאה בהדי
אפשר דלא עייל אצ
ונחת להו טומאה אל
שנכנס בשידה תיבה
עליו את המעזיבה
הדדי קאתיין מר בר
דעייל כשהוא גוסס
דטומאה וביאה בה
להחלו עד שעה שימ
טמא עד שימות מא
משמעות דורשין אי
גוסס איכא בינייהו
ואפילו גוסס ל"מ"ד ב
גוסס לא ול"מ"ד מ
מיבעי ליה לכדרכי ^ג
אינו מטמא י אבל מ
ולמאן דאמר במותם
סברא א"כ לימא קר
שמעת מינה תרתי
להחלו להחלו להכי
מחולל יצא זה שמחול
הא מיבעי ליה להאי
להחלו מאי להחלו שמ
אדם אינו מטמא
ואפילו מגוייד ואפילו
הא קתני דאינו ממ
דנפקא נפשיה ילענין

חלל ולא משום לא יטמא:
 יין מטמאין אבל מטמאין
 לו. משום גוסס הא אתא
 לא נדרוש ליה אלא חד
 מי שאינו מחולל ומדקאמר
 הכי הוה רישא דברייתא
 איצטרי ואפילו הכי אינו
 ולו דאפילו לגוסס אסור:
 ד. שתא נפשו ולא כשהוא
 קאי בלאו ולא יחלל:
 אמר

ספד וצטורה: **אם** בן נים
אילנא (דניאל ד) מלא פאעם
ופליגי ציה תנאי התם: **ו**
כ¹¹ להחלו להזהירו אף¹²
הגוסס דק"ל כר' יוחנן לגב
פליגי רבי ורבנן¹⁴ ואית לן

א' גליון בת"כ כתב. תיבות בת"כ כתב
דמגוייד לא חיי טמויי לא מטמא הא
ייתא כאידך תנא ^(ט) כ"ל. א"מ:

יית הקברות אפילו לקרובים שמטמא
תרויהו סברי לאפוקי מגויד וגוס
מענין גוס דחשיב חלל: ואפילו מ
אלהחלו כאילו כתיב לא יטא בעל
הו בה"ג גוס אבי במקום ר' יוחנן

וואי חייב שמים הא לא את
אויניש צהבי איטמי ליה ד
וציאה לא הוי עד דעייל כ
היכא דהושיט ידו ליכנס

ליכא. ולא הוי כמאן
הו' וציהא צהדי הדדי ואינו
אחת שהרי כבר מחולל
אלא הכא צמאי עסקינן
כלומר צהננים כל גופו
ואהו וציהא צהדי הדדי
א' גופו. לאו דוקא אלא
צירף ידו קאמר צירף
א' אפשר דלא עייל חוטמו
א' דבולט מן הפרצוף
אינש לכי עייל צביתה
הוא צירשא וגמית ליה
הוא ב' [ציהא] עד עשייל
כי עייל כוליה גופיה הא
: אלא אמר רבא הכנים
א' הירי משכחת לה כגון
א' שנכנס כשהוא זקוף
טומאה וציהא צהדי
: ואכתי לא אפשר דלא
א' לדעריע כו' : כגון
ז שבתוכה טומאת מת
ז ומגדל: ס"ד לא יעמא
להחלו עד שעה שימות.
ק' כ' ואינו עובר עליו
לל עד שעה שימות. והאי
א' הוא הדין למור: רבי
טמא לס' צמוקס' עדי
י' קרא צמור מאי' והוא
משמעו דורשין. דלמר
מהאי קרא דעד שעה
ג' דעסקי ציה' לא הוי
מר מהאי קרא דלהחלו:
ס' אינא צניייהו. דלמאן
מלהחלו אפילו צגוסס
א' ד' כדיון שהוא גוסס סופו
דקדק"ל [גמין דף גס]. רוב
הוא וקאמר דלא יחלל כו'
עד ליה צממותם עד שימות
א' יעמא לא כהן ולא מור
לית לא כה' : אבל יעימא.
ר' ר' ד' ד' ד' ד'

ס' צממע הוצ' לא צממע לא
ליה' להאי' סברא. ממוס
הס: וזמאן דדריש ליה לה
למי שאינו מחולל: "א"ר.
קרא בזהלח דמשמע לענין
מינה תרתי: מוסיפי אדם
והרופט: מווייד. חמור
וא לר"ל דמשמע ליה מלה
גין טמוי. הוא דלא מטמא
לענין אחריז מכין דהוי ג

ס' לא יטמא אבל יושב הוא ב
ל' מזויד. פירוש לשון גודר
מויי לא מטמא הא מחייל ל
דש' לאו דלא יטמא כחילו ס'
שמעינן דכהן אינו מזהר ע'
ולכה כרצא לגבי דאזיי וולר'

וא. א"מ: ל' ד"ה א"כ וכו' מהך צריי
ד"ה ולמ"ד וכו' והוי מצי לשנויי דהך

מכאן יש ללמוד דכהן אסור ליכנס
ללל: משמעות דורשים איכא בנייה
או מצורע: א"כ לימא קרא להחל
ון דסמוך ללא יטמא דרשינן נמי לא
לרבנן אינו מוזהר עליו עד שימות.

צִיָּתָא [צ] לְעִיל ח: (צ) לְקָמָן מַחַ:
 (ג) אֶהְיֶה פִּיָּא מִיָּו [יִבְמֹת
 שְׁפָנִים דִּד
 צִירָא יָדוּ:
 מַשּׁוֹם צִיָּא
 דִּלְמִיין טוֹר
 חִיִּב אֵלָא

תורה אור השלם

1. לא יטמא בעל בעמיו
להקלול: ויקרא כא ד
2. לאביו ולאמו לאחיו
ולאחותו לא יטמא להם
במיתם כי נזר אלהיו על
ראשו: במדבר ו ז

נוסחת הריב"ן

ליה כוליה
 מיטמי וק
 ידו כו'. א
 דהכניס ג

הגהות הב"ח

לא רבי אומר לא
טמא להם במוסע עד
רש"י (3) סימנות ד"ה
לא הו
מחולל ועומד מנאי קרא
לדלהלו ומר משמע ליה
מאשיך קרא דעד שעה
הס"ד ואח"כ מ"ה
יר"ל אמר וכו' ולא ניס
עד שימות אבל בנוסע
אומר לא

הגהות מהר"ב

[illegible]

הוא נמחק ונקומנו לעיל ד"ה מר בר רב אשי
נמחקו וז"ב בספרי כחזו וכו"ה ג"כ ברבא פ'
מחילא לא. מן מ"י טעמי עד לא נמחק: *

(א) אולי "ל' קודם שהכניס ראשו חייב ב' וכו' ונראה דרבינו גרס בדברי רבא הכניס ראשו משום טומאה וכו' (ב) לפנינו הגירסא צ"ג רבא וכו' בתוס' כאן ד"ה ומהכא וע"ש צ"ג דפסק כרבי משום דתם מתני' אחיא כוותיה ודברי רבינו והתוס' כאן ל"ע.